

6

LETNIK XXXIII.
1986 - 1987

LETNIK XXXIII. 1986 - 87
FEBRUAR 1987
ŠTEVILKA 6

VSEBINA

Meta Rainer: Pust sem v sredo	145
Neža Maurer: Pisane snežinke	145
Miha Matè: Tiste zime	146
Kajetan Kovič:	
Pesem o prijatelju Piki Jakobu	147
Danilo Gorinšek: Dva drsalca	148
Vlado Firm: Pustni klovn	149
Danilo Gorinšek: Čuda	151
Kotiček za najmlajše:	
Vera Poljšak: Pustna šema	152
Labirint, Napis	153
Mozaik	154
Vojan Tihomir Arhar:	
Zimska pokrajina	154
Vojan Tihomir Arhar: Kaj je kaj	155
Benečanska pripovedka:	
Skrb, Žalost in Primojdus	156
Vera Poljšak: Kaj se bo prikazalo?	157
Zapojmo veselo:	
Janez Bitenc: Čarodejni klobuček	158
Lojze Abram: Osmi marec	161
Miroslava Leban:	
Kako sta se muha in komar vzela	162
Branka Jurca: Izgubljena ovčica	164
Šport: Lojze Abram:	
Tri kolajne za Matejo	166
Berta Golob: Zlatko	167
Novosti na knjižni polici: Marij Čuk:	
Dobra knjiga in privlačne kasete	168
Vera Poljšak: Krogi in trikotniki	169
Šolarji pišejo	169
Urednikova beležnica	174
Za bistre glave	175
Strip: Vera Poljšak:	
Pustni paket	3. stran platnic
Ilustracije za šesto številko Galeba so naredili:	
Milko Bambič (str. 165); Marjanca Jemec Božič (str. 146, 149); Marjeta Cvetko (str. 145, 148, 154); Liana Drašček (str. 161); Božo Kos (str. 150, 157); Borut Pečar (str. 145); Alessio Petricig (str. 155); Jelka Reichman (str. 151, 158, 159, 160, 161); Bine Rogelj (str. 163); Magda Tavčar (str. 152, 153, 154, 156, 169, 3. str. pl.).	
PRILOGA	
Koline — besedilo in slike: Mojca Švab Guštin.	
NASLOVNA STRAN	
Diego Kariš, 1. r. SŠ »S. Gregorčič« — DOLINA.	

Meta Rainer

Ilustr. Borut Pečar

PUST SEM V SREDO

Vsi pravijo mi,
da sem pust!
Zakaj?
Saj sem zabaven!
Ves terek
nasmejanih ust,
za norce vse
mikaven.

Na pepelnico
res sem pust,
ko težka mi je
glava!
Majávih nog
in grenkih ust
me sreda
pokopava.

Neža Maurer

Ilustr. Marjeta Cvetko

PISANE SNEŽINKE

Kakšne barve je snežinka — tralala?

— Na zelen listič se usede,
zelena se spusti na tla.

Kakšne barve je snežinka, tralala?

— Na rumen se listič usede,
rumena se spusti na tla.

Kakšne barve je snežinka, tralala?

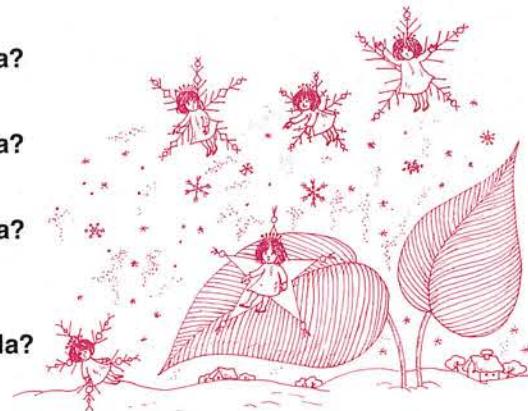
— Na rdeč se listič usede,
rdeča se spusti na tla.

Kakšne barve je snežinka, tralala?

— Ko na zlat se listič usede,
zlata se spusti na tla.

Kakšne barve so snežinke, tralala?

— Pod prvim, rahlim snegom
bela je vsa zemljica.

Tiste zime

Bil je bebček, ta Poldružni Martin. Velik in zastrašujoč na pogled, toda dober po srcu. Pridno je služil svojemu gospodarju in ta je cenil njegovo delo.

»Martin, drv nam je zmanjkalo, treba bo v gorot!« mu je rekel gospodar.

In Martin je meni nič tebi nič zapregel sani in sredi najhujše zime odšel v gozd. Sam jih je naložil, sam razložil, okrtačil konja, ju zdrgnil s slamo in šele potem stopil v prostrano kmečko hišo. Po obrazu so mu še vedno poleze kaplje stopljenega snega. Sedel je na zapeček in nič ni prišlo iz njegovih ust.

Ko se je malo ogrel, je vrgel moker suknjič na peč in, kot bi ga nekaj zbodlo, skočil pokonci, potem pa razpet in v sami srajci stekel ven.

»Spet ga nekaj meče, kot bi imel sršene v glavi,« je dejala gospodinja, ki mu je prinesla vročega čaja.

Martin pa je ni slišal. Tekel je proti hribu za vasjo, kjer smo se sankali vaški otročaji.

»Martin, Martin, Poldružni Martin,
je velik in močen kot tisoč kocin...«

se je slišalo iz naših ust.

Martin pa ni rekel ničesar. Čez njegov obraz je splaval komaj rahel smehljaj in vedeli smo, da mu je všeč, ker je med nami.

»Uuu...čuf, čuf...Martin...« smo dejali in se zazrli vanj.

»Čuf, čuf...uu...« je ponovil Martin in v kotičkih njegovih oči se je rahlo zaiskrilo.

Potem smo drug za drugim zapregli sanke v dolgo kačo, Martin pa se je postavil k prednjim in jih z nami vred pričel vleči v hrib.

Ko nas je privlekkel na vrh hriba, se je kača obrnila. In potem so sani spet zdrvele v dolino. Ob njih pa je tekla razmrščena, a vesela Martinova postava.

»Uu, čuf, čuf...« je gromko odmeval njegov glas.

V dolini se je še ves zasopel spet vpregel na naše sani. Pot se mu je lepil na srajco in vroči hlapi so se dvigali iz njegovega močnega telesa. Bil je kot konj, ki je spet pripravljen za težko pot. Toda Martin ni odnehal.

Bila je že trdna tema, ko smo se vračali. Z nami je šel tudi Martin. Za seboj je ponosno vlekel cel vlak sani, mi pa smo razposajeno kričali:

»Martin, Martin, Poldružni Martin,
je velik in močen kot tisoč kocin...«

Ko smo prišli do vasi, se je izgubil med hišami. Drugi dan pa je bil spet na hribu za vasjo in tiste zime, ki se jih spominjam, sploh ne bi bile zime, če ne bi bilo z nami Poldružnega Martina.

Pesem o prijatelju Pinku Jakobu

V nekem mestu, v neki hiši
majhen medved je doma,
tam sedi v medvedji šoli,
razne igre se igra.

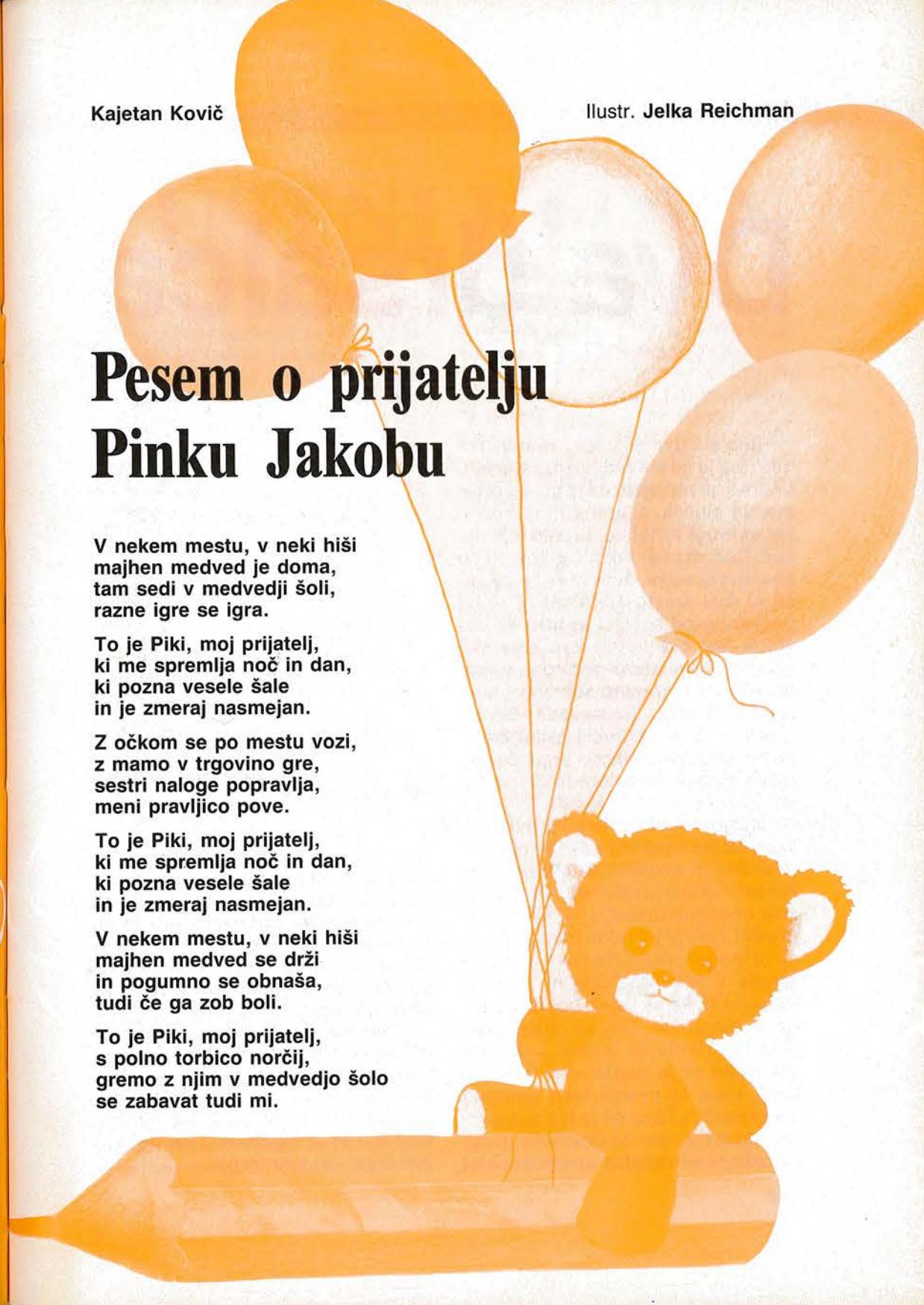
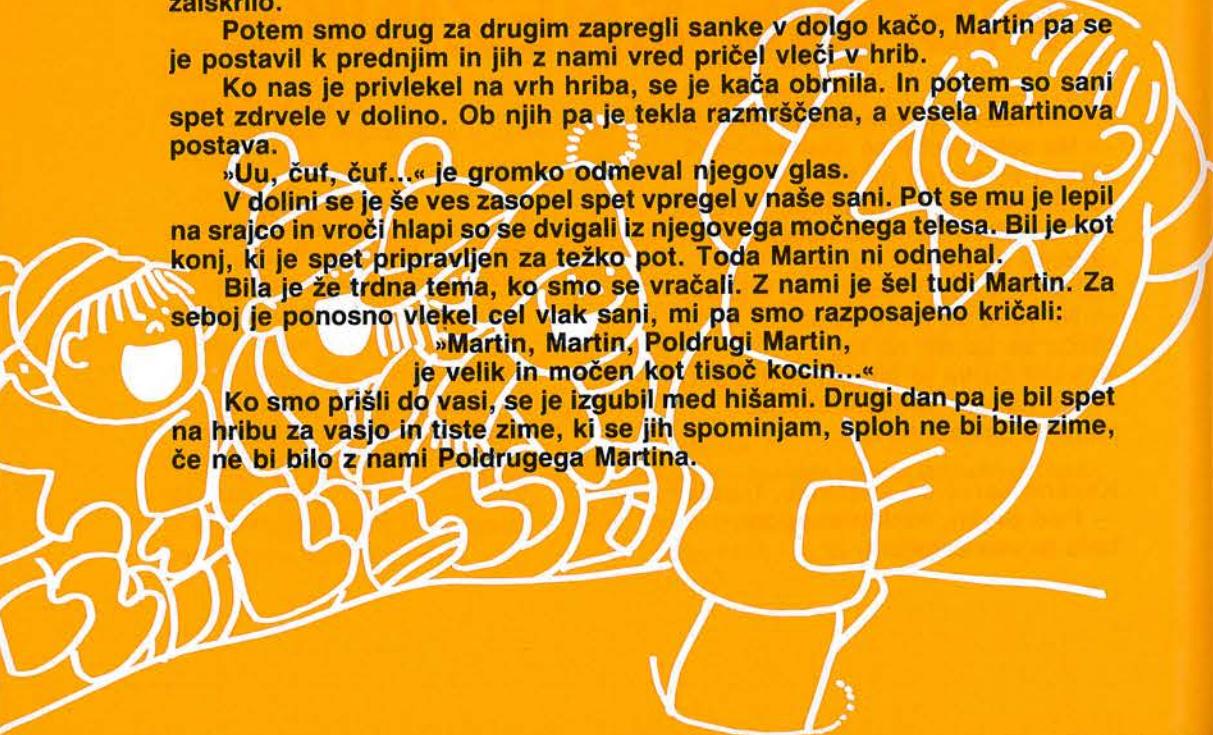
To je Piki, moj prijatelj,
ki me spremlja noč in dan,
ki pozna vesele šale
in je zmeraj nasmejan.

Z očkom se po mestu vozi,
z mamo v trgovino gre,
sestri naloge popravlja,
meni pravljico pove.

To je Piki, moj prijatelj,
ki me spremlja noč in dan,
ki pozna vesele šale
in je zmeraj nasmejan.

V nekem mestu, v neki hiši
majhen medved se drži
in pogumno se obnaša,
tudi če ga zob boli.

To je Piki, moj prijatelj,
s polno torbico norčij,
gremo z njim v medvedjo šolo
se zabavat tudi mi.

Dva drsalca

Bila sta dva sošolca, Tine in Tone. Tine je bil sin premožnih staršev. Le-ti so ga razvajali, da je postal pravi mamin sinček. Starši so mu kupili, kar se mu je zahotel. In tako si je nekoč Tine zaželet takih čevljev, ki so obenem drsalke, čeprav se še po cesti ni znal drsat. Toda rad bi se bil ponašal pred sošolci in tako so mu starši kar brž kupili vso drsalsko opremo: s kožuhom podloženo bundo, rokavice, pleteno pokrivalo, tako za čez ušesa, in seveda čevljedrsalke. Tine si je tedaj nadel drsalno opremo, drsalke si je vrgel čez ramena in se je važno sprehajal po cesti...

Njegov sošolec Tone je bil siromak. Očeta sploh ni poznal, mati pa je služila in skrbela, da sta se s Tonetom nekako preživljala. Tone se je znal imenitno drsat, a kaj ko ni imel drsalk! Zato je bil hudo nesrečen, da se ni mogel drsat. Na cesti je srečal Tineta v imenitni drsalni opremi. »Srečen si, ko se lahko hodis drsat!« ga je blagroval. »Pa se sploh znaš drsat?« Tinetu je butnila vsa kri v glavo, ko se je zlagal: »Kaj bi se ne znal, kako le moreš tako neumno vpraševati?« Tone ga je tedaj poprosil, naj gre z njim na drsališče in mu pokaže svoje drsalne umetnije. Zdaj

je bil Tine v hudih škripcih, a trma mu ni dala, da bi priznal svojo laž. Rdeč kot kuhan rak je stopil ob Tonetu na drsališče in bil ves nesrečen, da se je moral drsat. In kako bi ne bil nesrečen, saj se še ni niti dobro zagnal po ledu, ko je - bumf! - čofnil in pobiral svojega rojstva kosti...

Tone se mu ni smejal, sočutno ga je dvignil in pospremil domov. Tinetovi starši so mu v zahvalo podarili sinove drsalke in še vso opremo povrhu. -No, in zdaj je bil Tone srečen, ker je lahko drsal, Tine pa, ker mu tega - ni bilo treba...

PUSTNI KLOVN

Polanškov Marko, ki so mu prijatelji pravili tudi »mister Hopsa«, pa jim tega ni zameril, je bil res nadvse gibčen in skoroda vratolomen telovadec. Pravcati prevali ali prekucniki, kot jim je sam pravil, niso bili zanj nič posebnega. Bister fantič je hodil v sedmi razred in učitelj telovadbe ga je imel zelo rad. Prepričan je bil, da bo iz njega napravil še imenitnega telovadca, ki bo uspešno zastopal šolo na medšolskem tekmovanju v bližnjem mestecu. Po plezalni vrvi in drogu je plezal kot mačka, še raje pa je telovadil na bradi, preskakoval konja in za zabavo součencev počenjal še druge telovadne vragolije, tako, da ga je moral učitelj kdaj pa kdaj opominiti, naj smatra telovadbo za resno zadevo. Doma so imeli večjo kmetijo in konje in komaj mu je bilo nekaj let, ga je oče že posadil na konja. Tako je morala njegova mala kobilica prenašati na svojem hrbtnu vse njegove vragolije, ki pa jih je počenjal le tedaj, ko očeta ni bilo doma.

Bilo je v pustnih dneh in v kraj je prišel tudi manjši cirkus v največje veselje otrokom, manj staršem, ki so morali nenehno segati v denarnice. Tako so se pustni dnevi povezali s cirkuškimi predstavami. Cirkuški prostor ni bil velik in tudi šotor je imel nizko streho. Imel je nekaj živali: psičke, ponje, opice, dobre artiste in seveda, cirkus bi ne bil cirkus, če ne bi imel tudi klovna.

Ko so se tistega popoldneva šolarji podili po mestnih ulicah, preoblečeni v pustne šeme z maskami indijancev, zamorcev, kraljev in kdo ve še kakšnih, je bil med njimi tudi Polančev Marko na-

šemljen v klovna. Trkali in zvonili so po hišah, prepevali in mimogrede tudi strašili male otroke. Domenili so se tudi, da gredo skupno na cirkuško predstavo. Zbrali so denar, a za enega ga je zmanjkal. Pa je Marko utišal preglasno druščino in dejal: »Pika in mir, si bom že sam pomagal v cirkuško arena. Ne skrbite!«

Tako so se odpravili kar našemljeni, pa saj jim tudi nikdo ne bi zameril v teh pustnih dneh. Da bi odhiteli domov in se preoblekl, niso utegnili. Pa naj se jih ljudje nagledajo in se nasmejejo ter ugibajo, kdo je kdo. Pri blagajni je bila že dolga vrsta odraslih in otrok. Prodajalec vstopnic jih je malce čudno pogledal, skomignil z rameni in jim izročil vstopnice. Tudi pri stranskih vhodih so bili reditelji. Marko se ni mogel izmazniti mimo njih. No, zavoljo tega si ni kdove kaj belil glave. Malo je pogledal naokoli in se zamislil. Kar se mu je prešeren nasmej razpotegnil po obrazu. Z vrha šotorja, kjer je bila velika odprtina, se je stekalo navzdol več vrvi, ki so jih pričvrstili na količke, zabitte v zemljo. Ko so bili gledalci že vsi v šotoru, je pohitel na zadnjo stran, se ozrl naokoli in že kot pravcati akrobat pričel plezati navzgor po napeti vrvi. Hitel je kar je mogel, da bi ga kdo ne opazil. Ko je priplesal na vrh, si je oddahnil. Malce strahu, malce napora. Kdor bi ga opazil, bi ga imel za cirkuškega delavca, ki kaj popravlja. Z rokami se je oprigel odprtine v obliki kolobarja in se nagnil skozi. Cirkuška godba je že igrala, v cirkuškem torišču pa je bila mrtavska tišina. Gledalci so napeto sle-

dili artistični točki na trapecih. Izpod cirkuške strehe sta viseli močni cirkuški vrvi in trapeca sta bila pripravljena. Že je odskočil artist v zeleno modrih hlačah in rumeni majici, napravil dvojni salto in že ga je ujel drugi, ki se mu je bliskovito približal. Ko se je artistična točka že bližala h koncu in so jo gledalci nagradili z burnim ploskanjem, je v cirkuško torišče pripeketal poni konjiček z jezdecem, opico v hlačah.

Tedaj pa se je zgodilo, kot strela z neba. Marko se je v svoji vnemi pregloboko nagnil skozi odprtino, zdrsnil, se bliskovito oprijel nihajoče vrvi in drsel navzdol. Ploskanje je prenehalo, vsi so zrli navzgor in pričakovali, kaj bo. Zaledali so pustno šemo v maski. Šema je pridrsala do polovice vrvi, na vso moč zagugala vrv proti trapecu, ki ga je artist na odskočni deski izpustil, da bi ga lahko ujel drugi na nasprotni strani.

Marko pa po vsej nesreči in smoli ni izgubil prisotnost duha. Ujel je trapec, se ga z rokami oprijel in že ga je neslo proti artistu, ki ga je čakal na nasprotni strani. Le za ped je bil prekratek, ali pa je bil artist zavoljo nenadejanega pomagača izpod cirkuškega neba tako presenečen, da je bil prepozen. Trapec mu je ušel. Marka je zaneslo nazaj, na polovici poti pa je spustil trapec, napravil dvakratni preobrat, zavestno ali podzvestno, tega pozneje niti sam ni mogel povedati in z vso močjo pristal v viseči mreži pod njim. Seve, ker ni bil izurjen v teh cirkuških umetelnostih, se ni ujel in mogel postaviti na noge, temveč se je vnovič prekucnil, mreža ga je vrgla v zrak in priletel je prek nje naravnost dirjajočemu poniju na hrbet, ki je skoroda klecnil pod težkim bremenom. Gledalci so zaploskali in v cirkuškem to-

rišču je zahrumelo. Poni je dirjal, Marko se ga je oklepal in na hrbitu mu je sedela opica in se trudila sneti mu masko. Ljudje so cepetali od smeha, ploskali in vpili. Na moč jim je ugajala nepredvidena burkasta točka, le da tega niso vedeli. Markovi prijatelji pa so otrplnili od strahu. Pobrali so jo ven, kar so jih nesle noge.

Pri izhodu se je nenadejana cirkuška točka končala. Reditelj, še vedno ves iz sebe, je prijel konjiča, z njim pa tudi Marka. Odpeljal ga je k ravnatelju

cirkusa. Ljudje pa so ploskali in zahtevali ponovitev točke. Ko je Marko, ves skesan, pojasnil nasršenemu ravnatelju svojo nezgodo, je bilo še vedno slišati ploskanje in klice po ponovitvi. Pa se je razlezel po ravnateljevem obrazu širok nasmeh. Ko mu je Marko obljbil, da takih in podobnih norčij ne bo počenjal nikoli več, saj bi se bila vsa zadeva lahko zelo žalostno končala, je ravnatelj segel v žep in mu izročil proste vstopnice za vse predstave. Marko, pustni klovn, je postal junak dneva.

Danilo Gorinšek

Ilustr. Marjanca Jemec-Božič

ČUDA

To prodajajo zijala,
to strmijo zdaj ljudje,
čuda, a nikoli takih,
danes se pri nas godé:
sredi ceste, vse snežene,
glej! — pikapolonica,
tu metuljčki, tam čebele,
v črnem fraku lastovka...
Zajec pleše z lovcem kólo,
mačka skače z miško vštric
in — vsaj danes — na vsem svetu
najti boljših ni družic!
To prodajajo zijala,
to ljudje strmijo zdaj,
pa ne vem, kaj je strmeti —
pust se gre svoj direndaj!

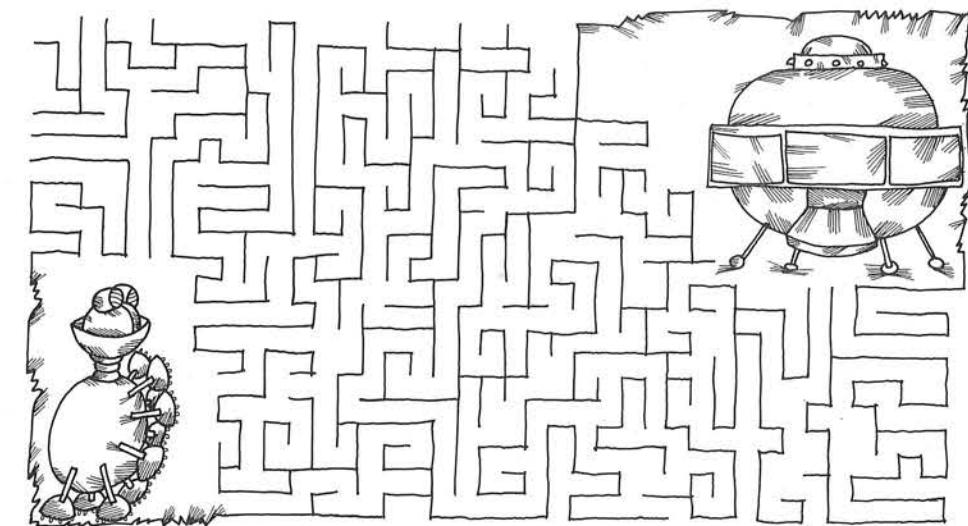

Vera Poljšak
Ilustr. Magda Tavčar

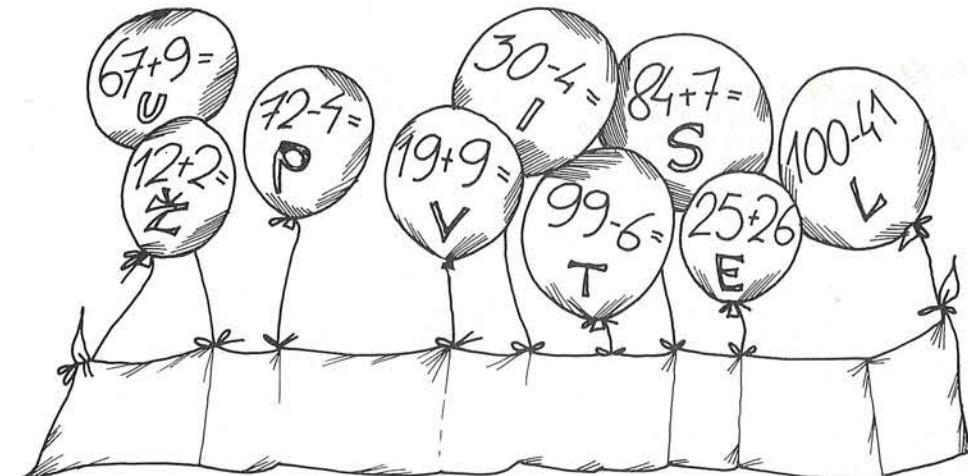

LABIRINT

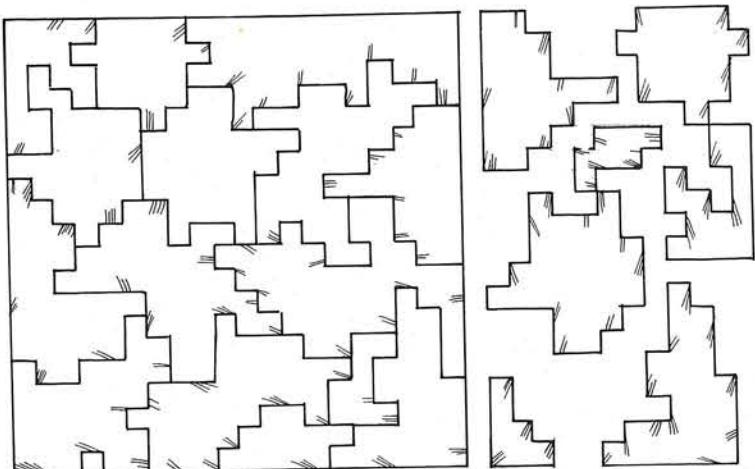
Po kateri poti bo prišel Marsovček do svoje vesoljske ladje?

NAPIS

Reši vse račune na balonih. Potem začni pri najnižjem številu in odgovarjajočo črko prepiši na spodnji trak. Nadaljuj do najvišjega števila in dobil boš napis.

MOZAIK

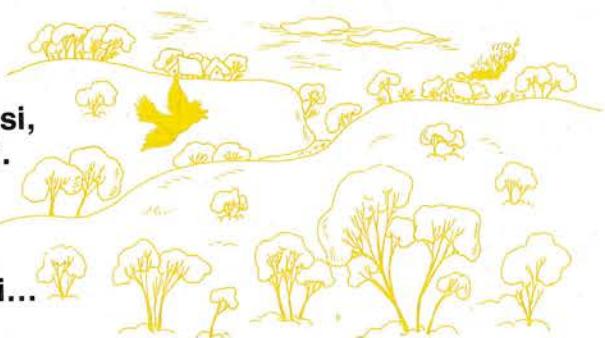
Pet delov mozaika na desni je tudi v okvirju. Kje?

Vojan Tihomir Arhar

Ilustr. Marjeta Cvetko

Zimska pokrajina

Beli dnevi so, noči,
strehe bele, laz, poti,
v belem hoste, hribi vsi,
bel je sneg, ki tih prši.

Bela, glej, le ptica ni,
ki čez belo plan leti,
črna v belem se zgubi...

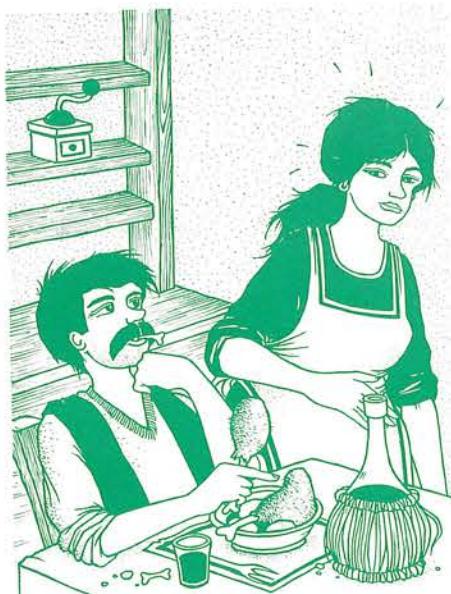

V slovenski knjižni jezik prestavljeno besedilo Ade Tomasetig

Skrb, Žalost, in Primojduš

V neki vasi sta živela mož in žena. Mož je šel vsak dan delat. Žena je bila doma: skrbela je za živino, kuhala in čistila hišo. Imela je tri kokoši, klicala jih je Skrb, Žalost in Primojduš. Zelo jih je imela rada. Vsak dan jim je očedila kokošnjak, jim dala jesti in v zahvalo pobrala vsak dan tri jajca. Nekega dne v septembru je dobila gnezdo prazno. Tako tudi naslednji dan in ves teden. Nekaj sobote ni vedela kaj skuhati mož za kosilo, tako je šla tja v kokošnjak in ubila Skrb. Lepo jo je oskubila in jo začela dušiti. Bilo je že dolgo, kar ni jedla mesa, in tako je pokusila perut pa bedro pa glavo. In ko je bila ura devet, je bila snedla že celo kokoš.

— Kaj bo pa Bepo jedel? Se je sama pri sebi vpraševala.

Tako je šla v kokošnjak in zagrabilo za peruti Žalost. Odsekala ji je glavo, jo oskubila in jo dala v ponev. Ko se je kokoš cvrla, je šla na vrt po vršič rožmarina. Pogledala je po lehah,

oplela nekaj plevela in se vrnila domov.

Kokoš je lepo dišala in žena jo je pokusila. Pokusi zdaj, pokusi potem, nazadnje ni ostalo v ponvici nič več.

— In zdaj, kaj mu bom dala jesti? je govorila žena. Nazadnje si je dala poguma, šla je v kokošnjak in ubila še Primojduš. Hitro jo je oskubila in jo dala v kozico. Ob enih je prišel

mož domov. Sedel je lepo k mizi in je začel jesti. Žena ga je gledala in molčala. Ko je mož videl, da žena ne je, je dejal:

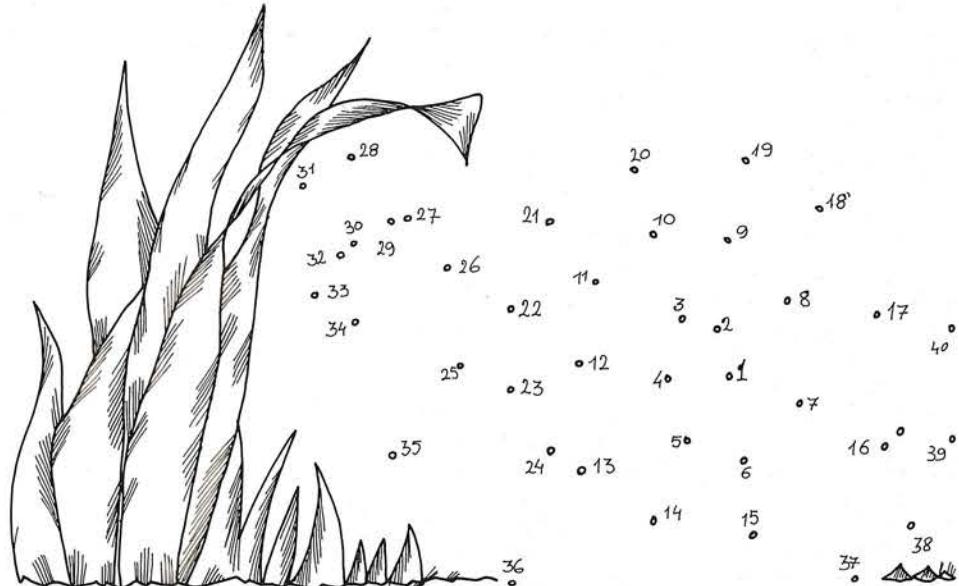
— Kaj ti nimaš ničesar, da kar gledaš in molčiš? Prinesi krožnik, ti bom odrezal od moga!

— Ne, ne, je dejala žena, ki se je tiščala za trebuh, do grla sem sita od Žalosti in Skrbi, da Primojduš ne morem več!

Vera Poljšak

Ilustr. Magda Tavčar

Kaj se bo prikazalo?

Poveži pike od 1 do 40.

Čarodejni klobuček

Takšnega klo - bučka, ki ga jaz i - mam,
ni nikjer na sve - tu, ni ne tu ne tam.
Če se z njim pokri - jem, se mi vse sme - ji,
dobro me po - glej - te, smejte se še vi!

»Ha, ha, ha, ha, ha!« se je razlegal smeh na trgu majhnega, starega mesta. Utihnil je šele tedaj, ko je Jakec snel z glave klobuk, staro, obnovo pokrivalo zelene barve z rdečim trakom in pisanim petelinjim persionom.

»Jakec, pokrij se in še nam zapoj, še bi se radi smejal!« so mu prigovarjali ljudje, ki nikdar niso zamudili Jakčevega obiska. Že ko so od daleč zaslišali orglice, na katere je Jakec igral veselje viže, so jo otroci ucvrli iz šole, ženske iz stanovanj, pek iz pekarne, brivec iz brivnice, čevljar iz čevljarnice, krojač iz krojačnice, trije brkati stražniki iz stražarnice v mestnem stolpu, dimnikar pa je nehal ometati in kukal kar izza dimnika na strehi. Vsi so na vse grlo kričali: »Jakec, daj klobuk na glavo in nam zapoj, da se bomo smejal!« In ker je

Jakec prihajal v vasi, trge in mesta, da bi razveseljeval ljudi in jim prinašal židano voljo, se ni dal dvakrat prositi. Pokril se je s klobukom in zapel:

Takšnega klobučka,
ki ga jaz imam,
ni nikjer na svetu,
ni ne tu, ne tam.

Če se z njim pokrijem,
se mi vse smeji,
dobro me poglejte,
smejte se še vi!

Spet je planilo v smeh staro in mlado. Ljudje so se kar tolkli po koleni, mlatili drug drugega po ramah in se zvijali od smeha, kajti Jakec ni samo pel. Ko je potisnil klobuček na svojo kuštravo, sivo glavo, se je njegov obraz spremenil v smešno spako. Strigel je z uhlji, nagajivo mežikal zdaj z enim, zdaj z drugim očesom, frkal z nosom sem in tja in gor in dol, stiskal ustnice v šobo ter jih raztegoval do ušes, gubančil čelo in špičil brado. Kaj takšnega kot Jakec, ni znal nihče početi z obrazom, tako kot Jakcu, se ljudje nikomur niso smejali in tudi peti ni znal nihče kot Jakec:

Takšnega klobučka,
ki ga jaz imam,
ni nikjer na svetu,
ni ne tu, ne tam.

Če se z njim pokrijem,
se mi vse smeji,
dobro me poglejte,
smejte se še vi!

Kdo pa je bil ta Jakec? Prav bi bil, da bi ga klicali Jaka, saj je bil možiček že star in siv, toda za svoja leta neverjetno uren in živahen. Bil pa je bolj pritlikave rasti in se ga je najbrž zaradi tega prijelo ime Jakec.

Njegov dom je bila prašna dežela na cesta, kolovozi in vaške poti. Spal je, kjer je naneslo, jedel, kjer so bili dobrli ljudje.

Bil je srečen, da je imel klobuček. Bil je še otrok, ko ga je dobil od neznanega popotnika. »Na!« mu je dejal neznanec. »To je čarodejni klobuček. Kadar ga boš poveznil na glavo, boš zapel, z obrazom pa boš počel takšne spake, da bo vse pokalo od smeha. Na, poskusi!«

Takšnega klobučka,
ki ga jaz imam,
ni nikjer na svetu,
ni ne tu, ne tam.

Če se z njim pokrijem,
se mi vse smeji,
dobro me poglejte,
smejte se še vi!

»Ha, ha, ha, ha!« so se do solz nasmejali vsi, ki so ga gledali in se niso mogli načuditi, kaj vse Jakec počne s svojim obrazom. Ko pa je Jakec snel klobuček, se mu je obraz spet zresnil, gledalci pa zakričali:

»Jakec pokrij se s klobučkom, pokrij se, še bi se radi smejal!«
»Vidiš, da je res, kar sem ti rekel!« je dejal neznan popotnik in tako skrivnostno izginil, kot je bil prišel.

In tako je Jakec že mnogo let razveseljeval ljudi s svojim klobučkom, s šalami in s pesmico:

Takšnega klobučka,
ki ga jaz imam,
ni nikjer na svetu,
ni ne tu, ne tam.

Če se z njim pokrijem,
se mi vse smeji,
dobro me poglejte,
smejte se še vi!

Potem se je zgodilo nekaj tako hudega, da Jakec do konca svojega življenja ni mogel pozabiti.

Pozna jesen je že bila, ko je Jakec vzel pot pod noge, da bi prišel v sosednje mesto. Medtem so se zgrijnali temni, zlovešči oblaki in veter je neusmiljeno pihal, enkrat pa zapihal tako močno, da je odpihal Jakcu klobuček iz rok.

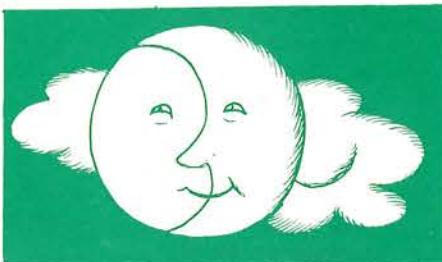
Jakec se je pognal za klobučkom, toda zaman. Videl je le še črno, premikajočo se piko, ki jo je veter nosil zdaj sem, zdaj tja, kmalu pa se mu je še ta zgubila spred oči. Od hudega mu je zastal korak in solze so ga oblije: »Moj klobuček, moj klobuček!«

Z zadnjimi močmi se je privlekel v mesto, k ljudem, ki jih je tolikokrat spravil v židano voljo. Toda lačnega in do smrti utrujenega ni hotel nihče več poznati.

»Ko boš imel klobuček, pa spet pridi, sicer se nam ne pokaži več!« so kričali vsi vprek na Jakca in mu pred nosom zapirali vrata.

Jakec še sam ni vedel, kako je preživel hudo zimo in kako je dočkal pomlad. Prepešačil je deželo po dolgem in počez in vsakogar, ki ga je spotoma srečal, je vprašal: »Ste kaj videli moj klobuček, zelen, z rdečim trakom in pisanim petelinjim perjem?«

Ljudje so mislili, da se je možičku zmešalo, pa so se mu smeiali, brili norce iz njega in hiteli dalje po svojih opravkih.

Nekega večera, ko so ga noge komaj še nosile, je legel pod kozolec. Polna luna je mežikala z zvezdnatega neba. »Luna!« je zavzdihnil Jakec, »ti, ki preplavaš vse nebo in vse vidиш, kar se dogaja na zemlji, gotovo veš, kje je moj klobuček?«

»Vem, vem Jakec,« je prijazno odgovarjala luna spečemu možičku:

»Tri dni in tri noči hoda od tu je Zlato polje. V bližini kamnitega mostička pred mestom je stara jablana. Na veji te jablane že od jeseni sem tiči tvoj klobuček. Še do nedavna je bil poln snega, zdaj pa je v njem...«

»Kaj je v njem, luna, povej, kaj je v klobučku?« je zaklical Jakec, ki se je zbudil iz sladkih sanj. Takoj grem

2. KOLINE — Iz rane na vratu živali delno izteče kri. Nekoč so lovili prašičeve kri in iz nje delali krvavice, po domače »mulce«, danes pa to pri nas ni več v navadi. Žival nato postavijo v t.i. »trugo«, kjer ga bodo očistili.

1. KOLINE — Po vaseh na Tržaškem Krasu ima marsikdo prašiča, ki ga skozi leto pita, nato zakolje in se hrani s klobasami, pršutij in svinjskim mesom. Na sliki vidimo posebno pištolo, s katero prašiča ustrelijo sredi oči.

4. KOLINE — Preko kolofonije polivajo celo truplo s kropom.

3. KOLINE — Prašiča posipajo s kolofonijo, ki pripomore, da se ščetine ločijo od kože.

6. KOLINE — Na sliki vidimo mesarja, ki se loti najprej notranjih prašičevih organov. Najprej ga ureže, tako da odstrani strupeni žolč.

5. KOLINE — Čiščenje ščetin in odstranitev parkljev zahteva več delovnih moči. Nato truplo obesijo za noge.

8. KOLINE — Na sliki vidimo ročno čiščenje črevesa, ki pa dandanes ni več v rabi.

7. KOLINE — Najvažnejši notranji del je črevanje, iz katerega delamo klobase.

10. KOLINE — Prašiča je treba razrezati: po-sebej oba pršuta, ražnja, kotlete ter vse ostalo meso in slanino.

12. KOLINE — Na sliki lahko vidimo stroj za mletje mesa, ki pokriva mizo.

14. KOLINE — Zmes za klobase je pripravljena, zdaj jo vlagajo v poseben strojček, na katerega je nataknjeno črevo, tako da se posčasi polni z mesom.

16. KOLINE — Klobase morajo še nekaj dni »počivati«, šele nato jih lahko obesimo... in jemo.

9. KOLINE — Zanimiva je tudi mrena, ki ob-kroža črevesje.

11. KOLINE — Meso je zdaj v kleti na mizi. Kožo je treba obrezati in slanino ločiti od mesa, kar bo nato v določenem razmerju zmleto in pomešano za klobase.

13. KOLINE — Mesu je treba dodati sol, po-per in — kot pravijo — »konco«: to je vodo, v kateri so se dalj časa kuhalo najrazličnejše začimbe, od katerih je odvisen okus klobas.

15. KOLINE — Mesar oblikuje klobase, ki jih vidimo v tipičnih parih, kot jih tudi kupimo v mesnici.

in pogledam, če je res, kar pravi luna!« je veselo zaklical Jakec in se od-pravil na pot. Hodil je tri dni in tri no-či in v jutru četrtega dne je prikora-čil do kamnitega mostička. Zagledal je jablano in kosa, ki je letel okrog nje. Zaslišal je ščebetanje, in ko je stopil bliže, se mu je posvetilo: »Aha, to mi je hotela povedati luna!« Med dvema že zelenečima vejama je za-gledal svoj klobuček, v njem pa je gnezdila kosovka. O, da bi videli in slišali Jakca, kako se je zasmehjal in zavrtel od veselja. »Zdaj počakam,« je rekel, »da se izvale mladički, po-tem pa vzamem klobuček.«

Pa mu ni bilo treba dolgo čakati. Ptički so bili že godni in čez nekaj dni so poleteli iz gnezda. Takrat pa je Ja-kec hop, hop na drevo in že je držal v roki svoj klobuček. Bil je umazan, povaljen, prašen, toda še vedno je imel rdeč trak in pisano petelinje per-ro. Očistil ga je, poveznil na glavo in zapel:

Takšnega klobučka,
ki ga jaz imam,
ni nikjer na svetu,
ni ne tu, ne tam.

Lojze Abram

Če se z njim pokrijem,
se mi vse smeji,
dobro me poglejte,
smejte se še vi!

In tako je Jakec spet hodil v vasi, trge in mesta, pozabil, kar so mu za-godli, in spet je s svojo pesmico in šalami razveseljeval in osrečeval lju-di. Na klobuček je pa tako pazil, da mu ga veter nikdar več ni odpihnil iz rok.

Ilustr. Liana Drašček

Za vse zkrbi,
prečute noči,
mamicam se oddolžimo.

Za njih praznik, dan žena,
iz dna našega srca
šopek cvetk jim podarimo.

Kako sta se muha in komar vzela

Komar Alojz se je spustil na travnato bilko, ki je rastla tik ob potoku. Bilka se je zazibala in se nagnila nad vodo, tako da se je komar lahko videl v njej. Gledal je svojo podobo v vodi in vzdihoval, da bi se kamnu zasmilil. Njegove vzdihne je slišala tudi žaba na dnu potoka. — Oh, ne, to je že spet komar Alojz! Če bo tako vzdihoval, ne bo več miru zame. Pogledat grem, kaj mu je. Mogoče mi le uspe, da ga potolažim. — Tako je pomislila žaba in splavala na površje. Zagledala je ubogega komarja, ki je čepel kot kup nesreče na travnati bilki in točil debele solze. Počasi so mu polzele solze po licu in kapale v potok.

— Joj, — se je raznežila žaba Rega — kaj pa ti je? Zakaj si tako žalosten? Svoj živ dan še nisem videla tako nesrečnega komarja! Povej no, kaj se ti je prijetilo? —

Komar Alojz jo je hvaležno pogledal. Ni boljšega zdravila za nesrečnega komarja, kot je to, da se lahko v hudih trenutkih potoži dobremu prijatelju. In žaba Rega je bila res dober prijatelj. Zato ji je brez oklevanja dejal:

— Oj žaba, žabica moja draga, huda nesreča me je doletela.

— I?!? Kakšna pa? — se Rega ni mogla načuditi.

— Zaljubil sem se! — je skoraj šepnil komar Alojz.

Rega ga je čudno pogledala. Ali je prav slišala? Mogoče je pa to nesrečna ljubezen, je pomislila in brž vprašala.

— Je to vse? Ali veš, kolikokrat sem se jaz zaljubila v svojem življenju? In ti, ki so še tako rosno mlad... pa, povej komarček, te mar ona noče? — Sočutno je žaba Rega pogledala komarja, ki je odkimal z glavo rekoč: — Ne vem! — Kako ne veš? Kaj se to pravi, da ne veš? Vprašaj jo no, pa bo vse jasno in prepričana sem, da te tudi rada ima, le kdo bi te ne imel? — ga je Rega tolažila. — Toda, draga Rega, — je pričel pojasnjevati komar — saj sploh ne veš, kdo je ona! Če bi to bila kaka komarčica, bi še šlo, vprašal bi jo in amen. Toda, Rega moja, jaz sem se zaljubil v muho! To se je zgodilo tako nenadoma, da si še nisem opomogel. Onega večera sem priletel na okno Matičetovih tam v vasi, svetloba v sobi me je privlekla, hotel sem že koga pičiti, ko zagledam njo. Bila je tam sredi mize, na belem krožniku, zvrhano polnim rdečih češenj, in ona zelo lepa. Potem jo je neka druga muha poklicala in je odletela. Bil sem, veš, omamljen, a sem jima vseeno sledil. Tako sem zvedel, kje stanuje. Pikica ji je ime, ali ni to čudovito ime?

— Oči so se mu zabliskale, ko je izgrovil ime svoje ljube. Žaba Rega pa ga je postrani pogledala in zamrmrala:

— Meni se zdi, da si ti čudovito neumen. No, kje je sploh problem?

— Todaj, ali res ne razumeš? Ona je muha, jaz pa komar. Dvema različnima svetovoma pripadava, le kaj naj bi iz tega prišlo? —

— Govoriš kot nekateri ljudje, ki pravijo, joj, jaz sem od tod doma, ti pa od tam, kako naj se imava rada? Jaz bi rekla, naj se imata rada na sredi. Ne tu, ne tam. Ali je sploh važno, kdo si in kaj si v ljubezni, a? Če ti je ta Pokica, ne, Pikica, tako zelo všeč, zakaj ji tega ne poveš? Mogoče si ona postavlja ista vprašanja, če se pomenita, bosta gotovo našla rešitev in se bosta zadovoljna vzela! — S tem je bil za žabo Rego problem rešen. Komar Alojz pa ni mislil tako. Njemu se stvar ni zdela tako enostavna.

— Kako misliš to? — je vprašal — naj jo poiščem, jo ustavim in ji rečem: ali bi hotela živeti med komarji? — Zakaj ne? Mogoče bi ji bilo še celo všeč! Najprej jo moraš vprašati. — Toda kje? — Joj, saj si prav zabit! Pojdi pogledat tja, kamor hodite vi komarji, muhe, kresnice in metuljčki plesat, verjetno jo boš tam srečal. — Saj res, ali veš, da na to sploh nisem pomisli?

— je sedaj že skoraj veselo vzdihnil komar. Žaba Rega se mu je nasmehnila rekoč: — Opazila sem, — zaklicala mu je še — Srečno! — in spet odplavala pod vodo. Komar Alojz pa se je odločil, da pojde še istega večera pogledat na plesišče in povprašat muho Pikico, če bi hotela postati njegova ženka.

Bilo je precej pozno, ko se je na prostoru, kjer so ponavadi plesale vse žuželke, pojavit naš komarček. Bilo mu je nekoliko nerodno, ker ni zahajal v take kraje in ni vedel, kako naj se vede. Ogledoval se je okoli sebe. Dve mravlji sta pri mizici pili koka-kolo in z nogo udarjali takt ob tla. Nekateri so plesali. Čriček se je vrtel z ne-

ko kresnico, ki ni bila niti tako lepa, je pomisil komar, metuljček se je sukal s kobilico. Nekaj muh je plesalo kar med sabo, toda Pikica je sedela pri mizi in to — sama! Komar Alojz je stopil k njej, nekoliko boječe, je že res, toda odločno in jo zaprosil za ples. Muha je privolila. Alojz je bil ves srečen, toda ni bil vajen modernih plesov. Nerodno se je gibal, in ko se je pričela vrteti plošča rock and roll, sploh ni vedel, kje naj začne. Muha je poskočila in se zasukala na nogah, komar je bil prepočasen in tako se je zgodilo, da je muha Pikica nehote z vso silo brcnila komarja Alojza, ki se je nezavesten zgrudil. Pikica se je silno prestrašila, pokleknila k ubogemu komarju in ga prosila in rotila, naj vendar vstane. Komar pa nič, sploh je ni slišal. Nekdo je medtem že poslal po zdravnika, ki je brž pritekel s svojo torbo. Pregledal je komarja in ugotovil, da ni nič hudega.

— Le počivati mora, — je naročil, — pa mrzle obkladke mu polagajte na celo.

— Oh, da — je rekla Pikica — osebno bom skrbela zanj.

Čriček in metuljček sta nato prenesla komarja na divan v stransko sobo, muha pa se je usedla zraven njega in mu položila obkladek na čelo.

Ko se je komar Alojz zavedel, sploh ni mogel verjeti svojim očem. Pred njim je sedela Pikica, ki ga je tako nežno in lepo gledala, da se mu je srce skoraj stopilo. — Vi komarji ste pa res čudni, — ga je nagovorila Pikica — zakaj ne poveste, da imate nekoga radi, če ga imate? To je neumno. Še dobro, da si sedaj, medtem ko si ležal v nezavesti, vse povedal. —

— Kaj? Vse? — in komar je postal rdeč kot kuhan rak. Pikici je šlo skoraj na smeh. Ti trmasti komarji, kaj pa mislijo, da mora muha storiti prvi korak, še dobro, da se je tako izteklo. No ja, si je mislil komar, ni bilo ravno tako, kot sem si zamislil, opravil sem pa le. Žaba Rega je imela prav, pogovoriti se je treba med seboj, šele po-

tem se jočimo, če nam gre narobe. Nežno je pogledal Pikico, ki mu je pogled vrnila, in rekel:

— Sedaj, ko sva razčistila zadevo, pojdiva pozdravit vse ostale in jim povedat, da se misliva vzeti. Samo nekaj mi moraš obljuditi, draga Pikica, — pogledal jo je in, ko je videl, da pričakuje njegovo prošnjo, je nadaljeval: — Nikoli več ne plešiva, bi mi lahko slabab predla! — Pikica se je zasmejala in obljudila: — Če je samo to! — je rekla.

In pojavila sta se pred ostalo druščino in povedala, da bo kmalu ohcet. Vsi so jima ploskali, čestitali in žeeli vsega najboljšega. Bila sta presrečna. Komar Alojz se je odločil, da pojde naslednje jutro na vsezgodaj k Regi, da se ji zahvali in jo poprosi, če mu bo za pričo. Ni mogel vedeti, da je kobilica, ki je bila največja klepetulja, kar jih je okraj premogel, še istega večera odšla k žabi Regi, da ji pove komaj »pečeno« novico in da malo skupaj prerešetata ta zares čuden par.

Branka Jurca

Ilustr. Milko Bambič

Izgubljena Ovčica

Marinčkovi so prepevali tisto pesem, ki jo vsi poznate:

»Izidor ovčice pasel,
lepo je žvižgal, lepo je pel:
cingel cing cingel cingel cong
cingel cing cingel cingel cong.

Enkrat pa je ovčico zgubil,
pa jih je po riti dobil:
cingel cong cingel cingel cong
cingel cong cingel cingel cong.«

»In kaj je bilo potem?«, je vprašal Rok očeta.

»Ja, Izidor se je jokal in hlipal. Žalosten je bil in tudi jezen, nase jezen. Saj je bil vendar dober pastirček. Pasel je pet ovac in tudi domov bi moral pripeljati pet ovac. Tokrat pa se je vrnil brez Ovčice, ki jo je imel izmed vseh najrajši.

Le kaj se je zgodilo z Ovčico?, se je spraševal, preden je zaspal. Je padla v brezno? Si je polomila noge? Jo zebe? Jo je strah?

In Izidor je šel že navsezgodaj iskat izgubljeno Ovčico.

Jutro je bilo jasno in mrzlo. Hodil je po jasi, kjer so se pasle prejšnji dan njegove ovce. Izgubljeno Ovčico je iskal, a ni je našel. Ovčice ni uzrl in ne zaslišal pozvanjanja njenega zvončka. Že si je mislil, da Ovčice nikoli več ne bo ugledal, ko ga je Ovčica poklicala izza grma: Beeee! Beeee!

Izidor je skočil in prislonil lice k ovčji glavi. Ovčici se je strgal zvonček.

Doma so se izgubljene in zdaj najdene Ovčice vsi razveselili. Ovčici je oče privezal okoli vrata nov zvonček, ki je veselo cingljal: cingel cong.

Še isti dan je gnal Izidor na pašo pet ovac.

Tako so zvedeli Marinčkovi otroci, kako je Izidor izgubil in nešel Ovčico, ki jo je imel najrajši.

Lojze Abram

TRI KOLAJNE ZA MATEJO

Slovenski vrhunski smučarji so se vrnili s svetovnega prvenstva v alpskem smučanju v Crans Montani, v Švici, s tremi kolajnami. Osvojila jih je mlada Ljubljancinka Mateja Svet v treh tehničnih panogah: veleslalomu, superveleslalomu in slalomu. Bila je edina, ki se je kosala z odličnimi švicarskimi smučarkami in delno zasenčila njihovo premoč. Mateja je na prvenstvu porušila vse rekorde in postala prva Jugoslovanka, ki je osvojila kolajne na svetovnem smučarskem prvenstvu, ki je bilo tokrat najbolj uspešno za jugoslovanske barve.

Najboljši med moškimi je bil Bojan Kržaj, ki pa v Crans Montani ni imel sreče. Zadovoljiti se je moral s šestim mestom v slalomu. Nič zato, nastop jugo-

slovenske reprezentance v Crans Montani je bil nad pričakovanji, tolaži pa dejstvo, da so mnogi drugi znani smučarji ostali brez uvrstitve. Tako je bilo tudi v italijanskem taboru, v katerem je le mlađi Tomba osvojil kolajno v slalomu in puštil za seboj bolj znana imena kot so: Pramotton, Toetsch, Edalini, Erlacher in drugi. Res je, da so si Italijani od tega prvenstva, na katerem so imeli levji delež Švicarji, pričakovali več tudi v ženski konkurenči, a tokrat jim sreča ni bila naklonjena. In tudi v smučanju igra sreča veliko vlogo.

Berta Golob

ZLATKO

Pravi, da je doma iz Maribora.

Pravi, da je zato imel vedenje neprimerno, ker je udaril učiteljico.

Piše tako drobreno in lepo, da mu zavidam.

Zlatko je zlat fant. Jeseni je dvakrat pobegnil.

Ko se je vrnil ves skrušen, bled in pretepen, je povedal, da je pobegnil domov.

Očeta ima zelo rad in obljublja, da bo znored, če bi mu še oče umrl. Obljublja, da bo skočil v vodo. Pravi:

»Pognal se bom v vodo, ali ne verjamete?«

V razredu kar naprej prosi, da bi se pogovarjali. »Jaz tako ponavljjam, drugi pa to mogoče že znajo,« hiti in prepričuje in si pomaga z rokami in z očmi. Z rokami se krepko objame in zamiži. Takrat vsi vemo, da ga spreleti slast po svobodi.

»Zlatko jo bo kmalu spet potegnil,« pravijo sošolci, vsi izvedenci v počagi.

Zlatko prioveduje. Mama. Učiteljica, ki jo je lopnil. Mačeha, mačeha! Zadnjikrat sploh ni dolgo pešačil. Že v Črnučah ga je nekdo pobral. Pomišlite, s črncem se je v lepi limuzini peljal prav do doma.

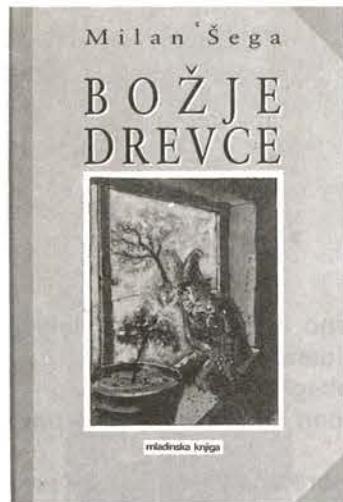
Zlatko še kar prioveduje. Vsi bi radi samo priovedovali. V Prehrani je sunil napolitanke. Zdaj vendar moram nekaj reči.

»Res nisem ukradel. Vzel sem samo zato, ker sem bil lačen.«

Sošolci ga vsi poznajo in pravijo, da je dober fant. Kaj more za to, če mu je umrla mama? Kaj more za to, če ga mačeha ne trpi pri sebi? Tu v domu ni da bi se česa sramoval.

Zlatko je nesrečen, toda sončen otrok. Ko konča svojo zgodbo, pravi:

»Danes smo pa spet imeli govorne vaje. Naj še kdo drug kaj pove, in če bo dobro povedal, mu dajva dobro oceno.«

»Božje drevce (tudi bodika, božji les, zimzelen grm s trnato nazobčanimi listi) je vsekakor zgodba z zahtevnejšo vsebinou. Ni sem je pisal samo za otroke. Marsikaj v njej jim bo treba pojasniti, in če nam to uspe, ne bodo imeli z njo posebnih težav. Mladi bralec, ki mu branje knjig ni več zgolj obvezna dolžnost, jo bo sprejel z večjim zanimaljem. V njej je dovolj takšnih pomembnih vprašanj, ki še kako bridko zadevajo marsikoga izmed njih. Zadevala so nekoč tudi mene.«

Tako piše pisatelj **Milan Šega** v uvodu k branju knjige **BOŽJE DREVCE**. V knjigi so zbrani razni utrinki iz otroškega življenga ali življenja mladostnika in najbrž je knjiga prav zaradi tega zelo zanimiva. Mladi bralec bo brez dvoma našel kaj zase, nemara se bo srečal prav s takšnimi dogodki in dogodivščinami, s kakršnimi se je tudi pisatelj v svoji mladosti.

Marij Čuk

Dobra knjiga in privlačne kasete

Da pa ne bo govor samo o knjigah, katerih branje je vendarle zahtevno, čeprav plemenito opravilo, sem se odločil, da ustrežem tudi takim, ki so nekoliko bolj leni in raje poslušajo pravljice in dogodivščine, kot da bi jih brali. Pravkar so pri Založništvu tržaškega tiska izšle kasete, ki bodo marsikoga razveselile, predvsem gledalce TV risank.

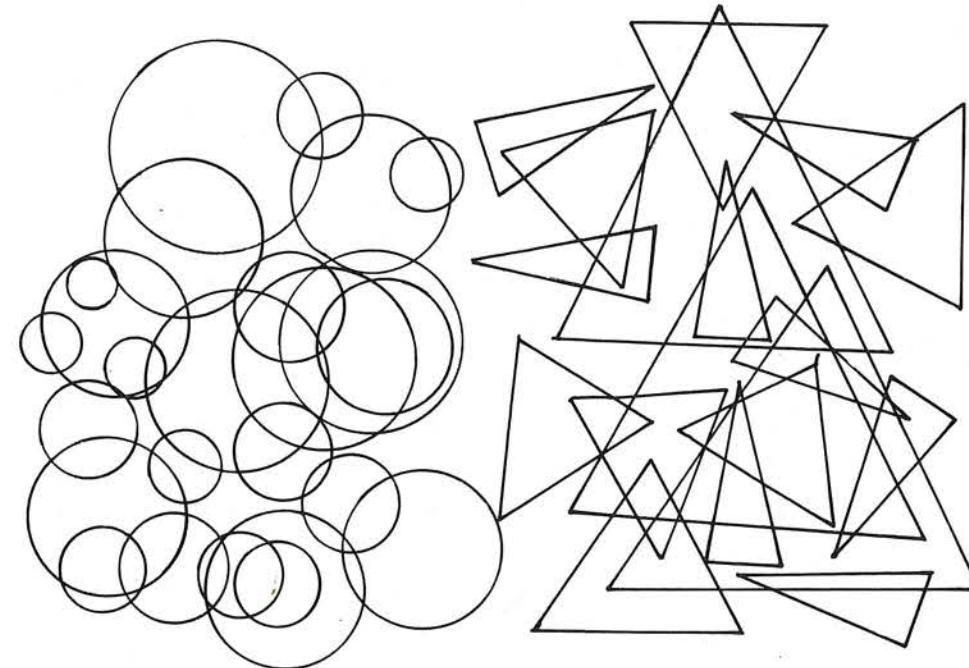
Že nekaj let je pred temi risankami prav na vrhu **HEIDI**. Domala vsi, mlajši in starejši, se radi prepustimo tokovom njenih prisrčnih dogodivščin in kar nerodno je, ko se program na ekranu neha. No, sedaj bodo najmlajši lahko vedno skupaj s svojo priljubljeno junakinjo, saj kaseto samo potisnemo v radijski sprejemnik (tudi v avtomobilu) in že se prepletajo čudovite zgodbe iz idiličnih švicarskih gora. Za popolnejšo informacijo naj povem, da je ZTT posnelo kar šest takih kaset, tako da je zbirka popolna in bo vsem nudila ob poslušanju veliko užitka.

Vera Poljšak

Ilustr. Magda Tavčar

KROGI IN TRIKOTNIKI

Je več krogov ali trikotnikov?

KONČNO NAS JE RAZVESELIL SNEG

Po božičnih počitnicah smo imeli še en teden nepričakovanih počitnic. Vprašali se boste, zakaj? Ker je končno zapadel prvi sneg!

NA ZANCOLANU

V spremstvu učiteljic in staršev smo konec januarja šli na Zancolan na šolsko smučarsko tekmovanje. V petih smo zastopali našo šolo.

Prvi dan sva se z mamo potepali pod snežinkami in se sankali. Ostale dni pa sem se kar sama sankala in smučala. Sankala sem se v dolini Perčedol. Tam sem se zelo zabavala. Imeli smo na voljo dolgo in strmo progo in sanke so kar same drvele. Hujše je bilo, ko je bilo treba vleči sanke navzgor. Čeprav sem bila vsak večer utrujena, je vse dni na snegu bilo zelo lepo.

Martina Kufersin
3. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

Že med potjo smo bili precej vznemirjeni. Misili smo samo na tekmovanje. Končno smo prispeali na smučišče, si nataknili smučke in si ogledali progo. Malo smo se prestrašili, saj je bila proga še kar zahtevna. Poleg nas je bilo tam še mnogo drugih učencev in dijakov iz raznih tržaških šol. Tekmovati smo začeli še pred poldnevom. Najprej so tekmovali osnovnošolci, za njimi pa osnovnošolci. Prva je startala prav naša Valentina in zelo uspešno prismučala na cilj. Tudi ostali smo progo pravilno presmučali in dosegli dobre rezultate.

Po tekmovanju smo šli na kosilo, saj smučarji morajo tudi jesti, da jim noge ne ošibijo. Popoldne pa smo se sproščeno smučali z našo učiteljico, starši pa so se podali na zahtevnejše in daljše proge. Bilo je zelo lepo, saj nam je bilo tudi vreme naklonjeno.

Pred povratkom smo se vsi zbrali v dvorani za nagrajevanje. Povedali so vsa naša imena. Deklice smo zasedle ekipno prvo mesto izmed vseh šol v pokrajini, fantje pa so zasedli drugo mesto. Od veselja smo kar poskočili. Dobili smo dva pokala in vsak svojo športno torbo.

Naslednje jutro smo oba pokala ponosno izročili učiteljicam naše openske šole »France Bevk«. Pokala bosta ostala v trajen spomin na to tekmovanje in zmago.

Valentina Šuber, Sara Perini,
Martin Vremec, Borut Plesničar,
Robert Volčič,
4. in 5. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

Oglasili so se učenci 3. razreda celodnevnne osnovne šole »Stanko Gruden« v Šempolaju in postali vrsto prikupnih pesmic in risb, ki jih rade volje objavljam.

OJ, TI STRAŠNA ZIMA
Vsako leto ob svojem času
mrzla zima k nam prikima.
Ptički žalostno čivkajo,
ker hrane ne najdejo.

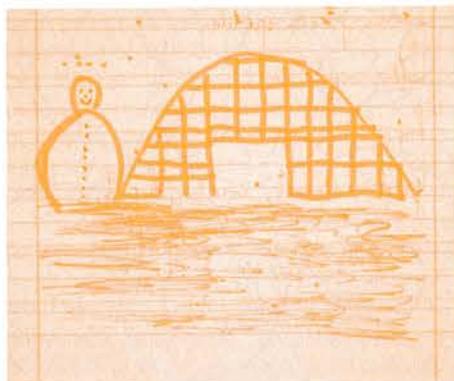

Hribe in doline sneg je pokril,
vso divjad v brloge zapodil.
Sneg za otroke je veselje,
ker jih na kepanje zapelje.

Alan Cosma
3. r. COŠ »S. Gruden«
ŠEMPOLAJ

ZIMA NA KRASU

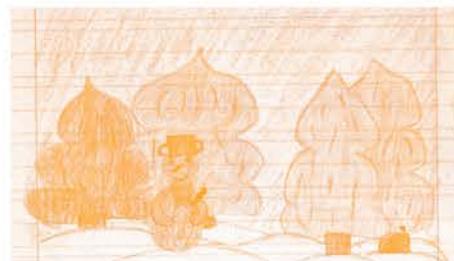
Bela snežna odeja je Kras pokrila,
vse travnike in gmajne zakrila.
Mrzla burja zrak je premrazila,
drobne ptičke spodila.
Otroci veseli so,
ker v šolo ne gredò.
Gredò se sankat, smučat, kepat
in po snegu se potepat.

Danijel Lovrečič
3. r. COŠ »S. Gruden«
ŠEMPOLAJ

ZIMA

Zunaj burja žvižga,
zima pritiska,
jaz pa pri peči
se na mraz požvižgam.

Martina Brisceh
3. r. COŠ »S. Gruden«
ŠEMPOLAJ

SNEG

K nam priomal je v vas
dedek Mraz.
Za njim stopa in brusi si petè
babica Zima, ker zebe jo že.
Trešeta led in treseta sneg,
da se otroci veselè.

Aljoša Paulina
3. r. COŠ »S. Gruden«
ŠEMPOLAJ

SNEŽINKE BELE

Snežinke bele z neba padajo,
z vetrčkom se pojgravajo.
Otroci se veselijo,
ker snežinke lovijo.

Albert Rebula
3. r. COŠ »S. Gruden«
ŠEMPOLAJ

ZIMA V NABREŽINI

Kraška burja piha,
mojih lic se dotika.
Huda zima prišla je,
kot vsako leto je nam gorjè.
Beli sneg z neba pada,
po vseh kotih se naklada.
Mi otroci veseli smo,
da se s snegom kepamo.
Naredila sem snežaka,
na njem čepi lačna sraka.
Zima bela,
burjo in mraz nam dela.

Jozica Jerman
3. r. COŠ »S. Gruden«
ŠEMPOLAJ

BELA ZIMA NAS JE OBISKALA

Nekega jutra sem skozi okno zagledala po-krajino prekrito s snegom. Zavriskala sem od veselja in stekla zbudil očeta. Pogledal me je, se obrnil in spet zadremal. Snežilo je celo jutro. Bi-

la sem nejevoljna, ker sem bila malo prehlajena, zato se nisem mogla sankati, ker me oče ni pu-stil iz hiše. Najbolj sem bila nejevoljna zato, ker je snežilo prav tedaj, ko sem bila bolna.

Naslednji dan sem v televizijskem dnevniku zvedela, da ne bo pouka. To sem bila vesela! Na srečo sem ozdravila in sem se tako lahko ves teden sankala. Pred hišo je travnik poledenel, zato sem se lahko tudi drsala.

Ko se je nadaljeval pouk, se je zimsko veselje nadaljevalo na šolskem dvorišču. V šolo smo si prinesli smučarske hlače in čevlje, vzeli vrečo in se šli drsat. Tudi kepali smo se, meni pa je priletela kepa v usta. V razred smo se vrnili vsi moiki in smo po vseh prostorih sušili mokra oblačila.

Zelo sem se veselila snega, moji starši pa ne. Mamo je skrbelo, kako bo naslednji dan šla na delo, ker je bila stranska cesta vsa poledenela. Oče pa je bil vesel, da mu ni treba na delo, ko pa mu je mama ukazala, da mora splužiti cesto, je povesil glavo.

Starješi ljudje se po mojem mnenju prav nič niso veselili snega. Nevarno je, da zdrsnejo na ledeni ploskvi in padejo, če pa nimajo ogrevanja, trpijo mráz.

Zaira Vidali
5. r. OŠ PESEK

Andrej Grahonja, 1. r. OŠ PESEK

BELA ZIMA

Po dolgih božičnih počitnicah bi morali speti v šolo, a nas je presenetil sneg in ni bilo pouka. To je bilo za nas veselje! Igrali smo se, kepali, sankali, delali snežake, se smučali in kakšenkrat tudi padali. V nedeljo je začela pihati burja. Ker nismo mogli sankati, smo bili žalostni.

Še huje kot pri nas je bilo drugod po svetu. Evropa je bila na kolenih zaradi obilnih snežnih padavin. Hud mraz, sneg in led so terjali tristo življenj. Bela smrt je kosila in tudi italijanski Jug se je prebudil pod neobičajno debelo snežno odejo. Takih kritičnih razmer ne pomnijo, kot so bile sedanje.

Za nas in za vse otroke v Evropi je pomenil sneg veselje in zabavo. Za starejše ljudi pa je pomenil sneg nejveljo in strah pred padci.

Adriana Longo
4. r. OŠ PESEK

Zelo sem bil vesel, ker je snežilo. Zvečer sem poslušal radio in povedali so, da ves teden ne bo pouka. V nedeljo je začela pihati močna burja, ceste so poledenele in ni bilo treba v šolo. Lahko si predstavljate, kako smo bili žalostni!

Vsako jutro sva se s Paolom šla sankat na hrib za vasjo. Zelo sva se zabavala, ko sva se spuščala po strmini. Paolo je imel sanke, jaz pa bob. Paolo se je prekopicnil, jaz pa sem se mu smerjal. Škoda, da je sneg prehitro skopnel.

Viljam Ražem
5. r. OŠ PESEK

VESELO SANKANJE

V soboto je zapadel sneg. Ko sem vstal, sem se šel sankat z Viljamom. Oblekel sem si smučarske hlače, da se ne bi premočil.

Z Viljamom sva šla na hrib. Vsak se je usedel na svoje sanke in zdrevla sva v dolino. Ko sem se spustil, nisem opazil luknje. Zaril sem se s sankami in padel v sneg. Viljam se mi je smejal.

Želel bi, da bi sneg ostal vso zimo.

Paolo Sabadin
3. r. OŠ PESEK

NA SPREHODU

Bil sem na sprehodu. Šel sem na Vejno. Tam je bil lep razgled. Tata je vzel s seboj fotografiski aparat in me je slikal.

Videl sem tudi fante, ki so plezali v steni. Od tam je bil lep pogled na morje in Trst.

Edvin Bukavec
1. r. OŠ PROSEK

Barbara Gropajc, 1. r. OŠ PESEK

SESTRICA IN BRATEC

Imam sestrico in bratca. Sestrica Šaron hodi v vrtec. Prihodnje leto bo šla v šolo. Zelo rada se igra na šolo. Jaz sem učiteljica, ona pa učenka. Jaz narekujem, ona piše. Zna že napisati svoje ime. Tudi bratec Aleksander se igra z nama. On samo čačka.

Karen Kante
1. r. OŠ PROSEK

Marko Kariš, 1. r. OŠ PESEK

BRAT LUKA

Moj brat hodi v tretji razred. Ime mu je Luka. Doma piševa naloge skupaj. Če je potrebljeno, mi kaj pomaga. On zna že vse.

Lara Bukavec
1. r. OŠ PROSEK

VSI ME KREGAJO

Očka me je sinoči okregal, ker nisem hotela iti v posteljo. Danes zjutraj sem poslušala pravljico. Še prej me je babica okregala, ker nisem hotela vstati. Tudi danes popoldne bom poslušala pravljico. Zjutraj me je tudi dedek okregal, ker sem hotela obleči novo majico.

Vsi me kregajo, ker me imajo zelo radi in hočejo, da sem zelo pridna.

Sara Ferluga
1. r. OŠ PROSEK

MOJA SESTRICA VERONIKA

Sestra Veronika je stara štiri leta. Danes je vstala zelo pozno. Zelo je ubogljiva in rada hodi v vrtec. Včasih je malo nagajiva. Skupaj se igra. Večkrat me z babico Anico pride iskat v šolo. Sestrica Veronika se vsak dan v vrtcu igra s prijateljico Šaron.

Sestrico imam zelo, zelo rada. Tudi ona ima mene rada.

Ivana Sossa
1. r. OŠ PROSEK

OKRASKI

Včeraj je sestra Flavija iskala neke okraske. Ker jih ni našla, sem jih iskala tudi jaz. Sprva nisva nič našla. Potem sem okraske našla v škatli z bonboni. Bila sem zelo vesela.

Lara Virginella
1. r. OŠ PROSEK

MOJA SARA

Jaz in sestra Sara se imava zelo radi. Večkrat se igrava skupaj, kakšenkrat pa se spreva.

Imava psa, ki se imenuje Lolo. Večkrat se igrava z njim. Obe se učiva klavir. Sara hodi v šolo v Križ, jaz pa na Prosek. V šolo me je danes pripeljal ded, prišla pa me bo iskat babica. Tudi Saro je peljal v šolo ded, šla pa jo bo iskat babica.

V šoli je zelo lepo.

Ester Brezovec
1. r. OŠ PROSEK

Silvia Carboni, 1. r. OŠ PESEK

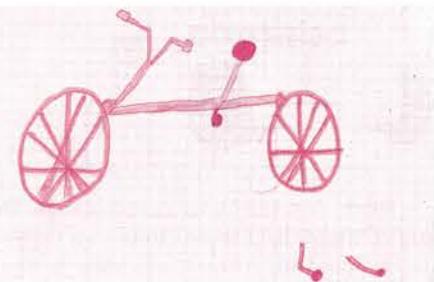
BABICA MARIJA

Kadar je konec pouka, greva s sestro k babici. Takrat babica še kuha kosilo, sestra Selenja pa se vadi na klavirju. Sama pa stečem ven in se igram na snegu. Po kosilu pišem nalogo. Potem se z babico igram z lego kockami.

Matija Umek
1. r. OŠ PROSEK

MOJE KOLO

Po dolgem času sem se danes spet vozil s kolesom. Ugotovil sem, da sem zrasel, kolo pa ne. Naučil sem se voziti brez pomožnih koles. Juhuhu!

Marko Puntar
1. r. OŠ PROSEK

PREDRAGI GALEB

Moram ti povedati, da me vsako leto razveseliš, letos pa si še lepši. Rad bi veliko napisal o tebi, a kaj ko nimam časa. Preveč sem zapošlen. Imam polno obveznosti: hodim h košarki. Učim se klavir, obiskujem športno šolo, hodim na sneg in še kam. Preostaja mi malo časa zate in za šolsko učenje. Verjetno te bom prebiral poleti na počitnicah. Tudi tvoje uganke so posrečene. Nisem pa imel še te sreče, da bi bil izreban.

Bodi vedno moj glasnik, moj dobar spremjevalec boljših dni. Najlepše te pozdravlja tvoj prijatelj

Matija Jogan
4. r. OŠ »F. Saleški Finžgar«
BARKOVLJE

GALEB

Že četrto leto sem naročen nate. Lep si, toda nikoli nisem imel te sreče, da bi ti pisal. Letos se ti prvič oglašam. Upam, da se bova počasi seznanila. Naslovna stran je zelo lepa. Mesec se hitro zasuče in že si tu med nami. Potem zavrlada tišina, kot še nikoli. Vsak od nas prebere svoj sestavek. Zamislimo se, kaj bi ti napisali. Všeč si mi.

Miki Metullio
4. r. OŠ »F. Saleški Finžgar«
BARKOVLJE

DRAGI GALEB

Vsa mesec, ko te dobim, je zame praznik. Vsega te prelistam. Zelo si pester. Vidim, da imaš polno prijateljev iz vseh krajev. Tudi poleti, ko

Pust, čas norčij in veseljačenja. Priprave mask in pustnih oblek za udeležbo na pustnih prireditvah vam jemljejo veliko časa, zato bom zelo kratek.

Opozoriti vas le moram, da čas naglo beži in da mnogi še niste poslali dopisnice za nagradno žrebanje, ki bo v začetku aprila. Datum in kraj žrebanja bom sporočil v prihodnji številki. Zamudniki, pohitite!

sem v campingu, te vzamem v roke. Delaš mi družbo in mi blažiš vroče dni.

V razredu smo vsi naročeni nate. Verjetno bi bilo pametno, da bi bila naročena tudi na druge otroške revije. Tako bi videla, kako pišejo in kaj delajo moji sovrstniki v Sloveniji.

Včasih grem z babico v Kosovelovo knjižnico v Sežano. Knjižnica je zelo velika in lepa. Gospa Lučka Čehovin zelo skrbi zanjo. Na policah so razporajene tudi druge otroške revije. Babica mi jih včasih kupi in jaz se ji lepo zahvalim.

Moj dragi Galeb. Tudi tvoja želja je, da se otroci igramo in izobražujemo in da te radi imamo. Zelo si mi všeč. Lepo te je brati, ker si tako živ in svetal, kot moj barkovljanski svetilnik.

Veliko uspehov, dragi Galeb.

Kristina Bezenšek
4. r. OŠ »F. Saleški Finžgar«
BARKOVLJE

MOJA MAMA

Moja mama vstaja zgodaj, ker hodi na delo. Služba ji je zelo všeč. Včasih me zbudi, ker moram v šolo. Mama vsak ponedeljek ostaja doma in pomaga babici. Včasih me okrega, kadar kaj nakuham.

Mama mi kupuje lepe obleke in mi bo kupila tudi pustno obleko. Včasih se mama spre z oče-

Razpisal sem natečaj za nove naslovnice Galeba. Ste si pozorno prebrali pravila natečaja na strani 127 prejšnjega Galeba? Pazite, natečaj je letos na temo »Moj domači kraj«, rok za izročitev osnutkov pa zapade 31. marca.

Kaj je z akcijo »Podarim - dobim«? Ste kupili kakšno razglednico v podporo slovenskim vrhunskim smučarjem? Na januarskem svetovnem prvenstvu v Švici je jugoslovanska reprezentanca, po zaslugu Mateje Svet, osvojila kar tri kolajne, zato menim, da so naši smučarji vredni podpore.

Za konec še pripomba. Pri vsej najboljši volji ne morem uganiti, kdo je pridni reševalce ali reševalka ugank in križank, če ni podpisa ali navedbe imena. Tako so tri nepodpisana pisma romala v koš in pozabljuvci boste zaman iskali svoje ime med ostalimi.

UREDNIK

tom, a potem se umiri in se pobotata. Potem postane vse lepo.

Luca Marchesi
4. r. OŠ »F. Saleški Finžgar«
BARKOVLJE

ŽIVALI

Zame je težko izbirati, katera žival je najlepša, ker so mi vse všeč. Doma imam dva mačka. Imenujeta se Pelè in Didi. Imenujeta se po nogometnih igralcih. Pelè je star tri leta, Didi pa eno. V družini ju imamo vsi radi. Pelè je raznobarven, Didi pa je črn.

Kadar bomo doma imeli ograjo, bomo imeli tudi psa.

Tjaša Jogan
4. r. OŠ »F. Saleški Finžgar«
BARKOVLJE

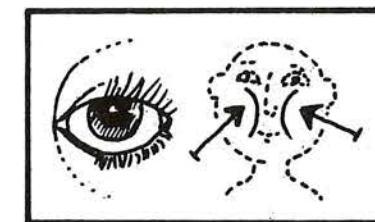
MOJA KNJIGA

Naslov moje knjige je: »Dite la vostra, che ho detto la mia«. Knjiga mi je zelo všeč, ker vsebuje več smešnih in lahkih sestavkov. Ponavadi rešujem tudi uganke, ki so v knjigi. Tako knjigo smo imeli tudi lani. Kadar sem žalosten, malo prelistam po knjigi in sem spet vesel.

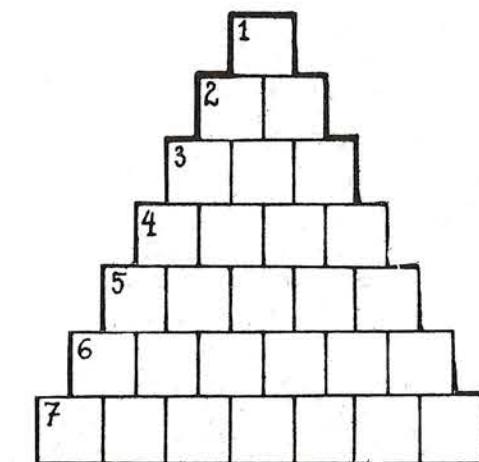
Luca Marchesi
4. r. OŠ »F. Saleški Finžgar«
BARKOVLJE

REBUS (J. P.)

PIRAMIDA

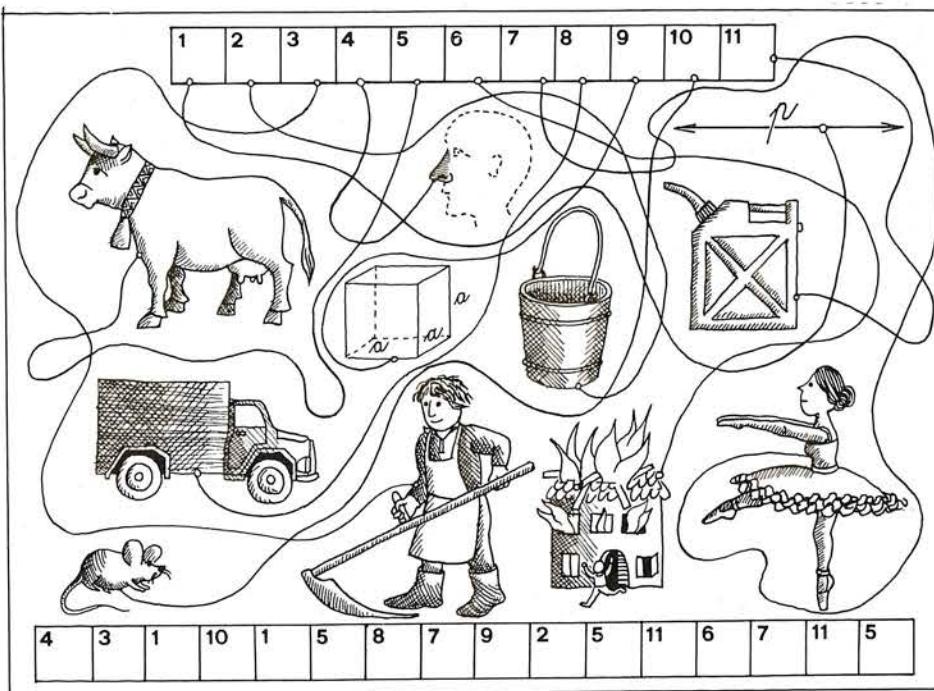
V vsaki vrsti dodaj črko in sestavi besede z naslednjim pomenom: 1. oznaka za kalij, 2. avtomobilska oznaka za Karlovac, 3. klica, 4. gorjenjsko mesto Škofja ...., 5. drevo, na katerem rastejo olive, 6. prebivalec Poljske, 7. evropska država z glavnim mestom Varšava.

MALA SLIKOVNA KRIŽANKA

Risbe predstavljajo besede. Ugani jih in jih vnesi v prazna polja tako, da se bodo med seboj ujemale.

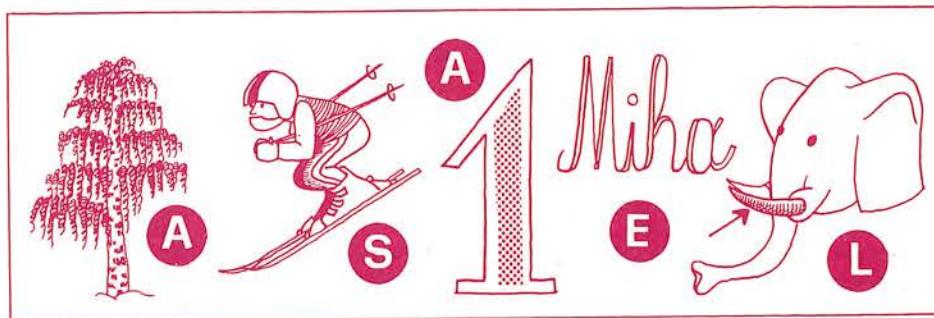
POVEZANA UGANKA

V sredini je narisanih enajst risbic in vsaka je z zavito črto povezana z enim zgornjih polj, v katerih so številke. Najprej ugani besede, ki jih prikazujejo risbice, nato s pomočjo zavite črte ugotovi, v katero polje spada. V polje vpiši vedno srednjo črko besede, ki jo prikazuje risba. Primer: če risba prikazuje MAČKO, moraš v ustrezno polje vpisati črko Č.

Ko boš s črkami izpolnil zgorno vrsto, s pomočjo številk prenesi črke v spodnjo vrsto. Pomni, da enaki številki odgovarja enaka črka. Ob pravilni rešitvi, dobiš ime praznika v marcu.

PREČRTOVALNI REBUS

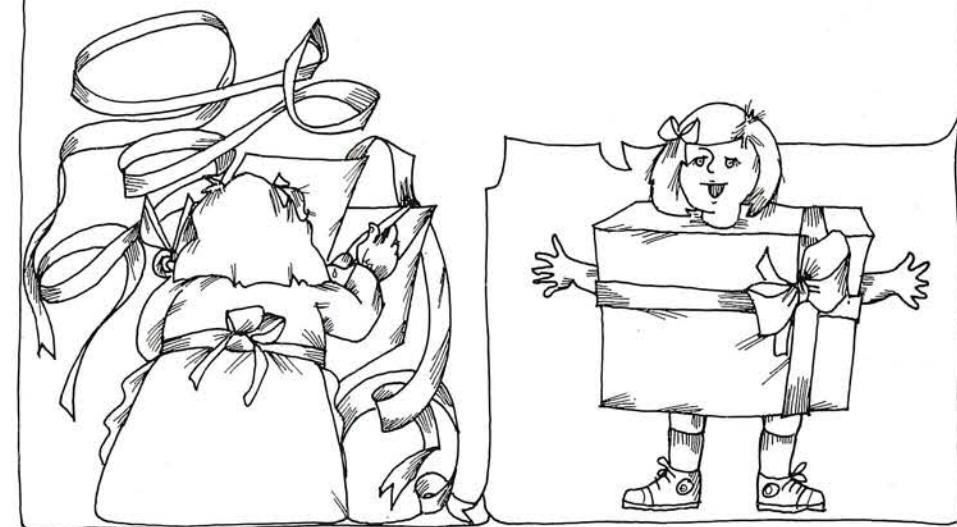
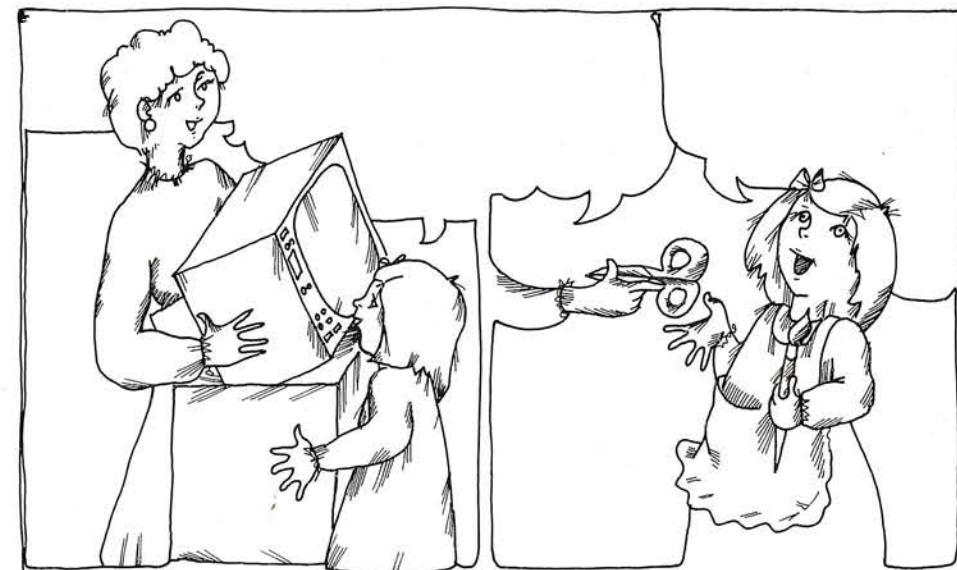
Najprej ugani besedo, ki jo predstavlja posamezna risba rebusa. Nato v tej besedi prečrtaj črko, s katero je označena risbica. Primer: če bi bila narisana OVCA in označena s črko C, je treba v besedi OVCA prečrtati črko C. Po vrsti brane preostale črke vseh besed sestavljajo slovenski pregovor.

Vera Poljšak

Ilustr. Magda Tavčar

Pustni paket

Mojca si pripravlja masko. Kaj se pogovarja z mamo?
Vpiši pogovor in potem vse pobarvaj.

**Rešitve ugank pošljite čimprej na uredništvo Galeba: Lojze Abram,
Ulica G. Amendola 12 - 34134 Trst.**

REŠITVE UGANK IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

IZPOLNJEVANKA — 1. Paravaj, 2. Beograd, 3. Alžirij, 4. Japonska, 5. Sofija, 6. Moskva, 7. Tirana. V krogcih dobis ime: Poljska, v kvadratkih pa ime: Varšava.

TEŽJI MAGIČNI KVADRAT — Vodoravno in navpično: 1. preskok, 2. reklama, 3. ekvator, 4. slabota, 5. katolik, 6. omotica, 7. karakal.

PREMIKALNICA — Imena treh živali so: kača, oven, konj.

REBUS — Top, lice — toplice.

DVE MALI SLIKOVNI KRIŽANKI — Prva križanka — Vodoravno: 2. kad, 3. pol, 4. žebelj, 7. nit, 8. kača. Navpično: 1. valj, 2. kol, 3. peta, 5. ena, 6. bič. Druga križanka — Vodoravno: 2. kip, 4. kotel, 6. košara, 7. roža. Navpično: 1. kitara, 2. koš, 3 pero, 4. kol, 5. laž.

REŠITVE SO POSLALI: Luka Urdih, Francesca Milone, Maksi Urdih, Igor Gregori, David Sancin, Alessandra Mezzari, 3. in 4. r. OŠ »D. Kette« — SV. FRANČIŠEK. Milan Viola, Roberta Cominotto, Mirna Viola, Robi Corda, Aleksander Bossi, Irene Lovrečič, Moreno Stanchi, Sandra Grisancich, Roberto Ellero, Luka Grbec, Tom Vigini, Federica Crevatin, 4. in 5. r. COŠ MILJE. Diego Ivancich, 5. r. OŠ »P. Tomažič« — TREBČE. Tjaša Gruden, 3. r. OŠ »J. Ribičič« — SV. JAKOB. Irene Canadian, Heidi Sigoni, Kristjan Pussini, Sheilla Amballa, 3. in 5. r. OŠ »K. Širok« — DONADONI. Valentina Corbatti, 5. r. COŠ »I. Trinko Zamejski« — RICMANJE. Katja Vodopivec, Marko Papucci, Max Černigoj, Igor Veljak, Irina Vitez, Alessandra Scheimer, 5. r. OŠ »F. Saleški Finžgar« — BARKOVLJE. Andrej Grahonja, Marko Kariš, Silvia Carboni, Barbara Gropajc, Paolo Sabadin, Adriana Longo, Viljam Ražem, Zaira Vidal, 1., 3., 4. in 5. r. OŠ PESEK. Alex Prašelj, 4. r. OŠ »A. Sirk« — KRIŽ. Loris Jerman, 4. r. OŠ »F. Bevk« — OPČINE. Milena Kovacich, 5. r. OŠ »P. Trubar« — BAZOVICA. Irena Jelerčič, 2. r. OŠ »O. Župančič« — SV. IVAN.

NAGRADE DOBIJO: Diego Ivancich, 5. r. OŠ »P. Tomažič« — TREBČE. Irena Jelerčič, 2. r. OŠ »O. Župančič« — SV. IVAN. Milan Viola, 4. r. COŠ MILJE. Milena Kovacich, 5. r. OŠ »P. Trubar« — BAZOVICA. Alessandra Scheimer, 5. r. OŠ »F. Saleški Finžgar« — BARKOVLJE.

Mesečnik (10 številk) — Izdaja: **Založništvo tržaškega tiska, Trst** — Glavni in odgovorni urednik: **Lojze Abram** — Uredništvo: **Ul. G. Amendola 12, 34134 Trst, tel. 415534** — Uprava in ekspedit: **Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, tel. 772755, 764832** — Tisk in fotostavek: **Graphart, Ul. D. Rossetti 14, 34126 Trst, tel. 772151** — Posamezna številka: **2.000 lir, dvojna: 2.500 lir, naročnina: 12.000 lir**

Galeb je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana)

